

Arrest

nr. 234 691 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 6 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 november 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij brief van 26 maart 2019 dient verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 november

2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2019 werd ingediend door :

*[E.R., S.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Marokko
geboren te [...] op [...]*

en als wettelijke vertegenwoordiger van [A.M.], geboren te [...] op 19.03.2014 en [A.S.], geboren te [...] op 04.04.2017

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat zij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zou hebben. Betrokkene beweert hier sedert 2004 onafgebroken te verblijven Ter staving van deze bewering verwijst betrokkene naar de geboorteaktes van de kinderen ([A.M.], geboren te [...] op 19.03.2014 en [A.S.], geboren te [...] op 04.04.2017). Verder legt ze een bewijs voor dat [A.M.] het schooljaar 2018/2019 heeft schoolgelopen. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verwijst betrokkene ook naar haar legaal verblijf. Betrokkene diende op 11.12.2009 een aanvraag 9bis in, 23.08.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 24.08.2013. Betrokkene legt verschillende loonfiches voor van de periode 2011/2013 en haar arbeidskaarten. Doch betrokkene wist dat zij haar regelmatig verblijf verkregen had op basis van haar tewerkstelling en wanneer er niet kon voldaan worden aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf. Op 15.11.2013 werd aan betrokkene een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Later werd haar ook nog op 23.11.2017 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar kinderen in België geboren zijn en dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat de kinderen in België geboren zijn, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Verder beroept betrokkene zich ook op het feit dat haar kinderen beiden zijn opgevoed in het Frans en de taal van het land van herkomst niet zouden spreken waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren en ze Marokko ook niet kennen. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken, wat toch haar moedertaal is en dat de kinderen niet opgevoed zouden zijn in het Arabisch, niettegenstaande het ook mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook de Franse taal zouden leren.

Verder beroept betrokkene zich ook op het feit dat [A.M.] hier naar school gaat, legt een attest voor van school, doch kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene haalt verder ook aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat ze er geen onderkomen meer hebben. Ze niets of niemand meer zou hebben in hun land van herkomst en zou in een mensonterende situatie terecht komen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf

Ook wat betreft het invoeren van art. 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van betrokkene de heer [A.M.] niet in het bezit is van een verblijfsrecht, mijnheer werd op 19.01.2017 ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart ook dat ze sedert november 2011 samen met haar echtgenoot de firma [M.E.] hebben opgericht en uitgebouwd. Betrokkene legt om dit te staven een kopie voor van de oprichtingsakte die verschenen is in het Belgische Staatsblad, doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier een zelfstandig beroep wil uitvoeren of wil tewerkgesteld worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Betrokkene dient in het bezit te zijn van een beroepskart of een arbeidskaart.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 1708.2017. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij zou werken, dat zij een cursus IMAG – Informatica heeft gevolgd, dat zij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat zij Frans zou spreken en een blanco strafblad zou hebben, betrokkene legt verschillende loonfiches voor, legt een werkbelofte voor, legt documenten firma [M.E.] voor, legt aanslagbiljet belastingen voor en een uittreksel strafblad) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het "haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikels 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag".

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had zijn aanvraag ondermeer gesteund op de instructies van de toenmalige minister Turtelboom van 26.3.2009, de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’, die nog steeds gelding heeft.

Verzoeker had gesteld: In deze omzendbrief worden prangende humanitaire redenen aanvaard als grond voor regularisatie en bijgevolg als buitengewone omstandigheden.’

De bestreden beslissing motiveert nergens waarom geen toepassing wordt gemaakt van deze instructie en van de criteria die in deze instructie waren opgenomen.

Er is in de bestreden beslissing geen enkel motief aanwezig met betrekking tot de ‘omzendbrief Turtelboom’. Dit begrip komt niet voor in de bestreden beslissing.

Op zich is dit een schending van de motiveringsverplichting, te buiten gelaten of deze omzendbrief en de er in opgenomen criteria al of niet van toepassing is.

De opwerping van verzoekster dat de omzendbrief van toepassing is diende beantwoord te worden. Dit gebeurde niet.

Door de instructie Turtelboom en met name de daarin gehanteerde criteria buiten beschouwing te laten schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing motiveert hierover niet.

De aanvraag van verzoekster is nergens beoordeeld vanuit de door verzoekster opgeworpen redenen van schrijnend geval of humanitaire redenen.

Het begrip ‘schrijnend geval’ of ‘humanitaire reden’ is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat dit dezelfde wetsschendingen genereert als deze vermeld in het eerste onderdeel.

Derde onderdeel,

Verzoekster deed op 26.3.2019 een uitgebreide en specifieke aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd.

Die aanvraag verwijst naar de principes die moeten gerespecteerd worden ondermeer op basis van de rechtspraak van de Raad van State en met name dat het niet moet gaan om omstandigheden van overmacht, maar dat volstaat ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen’.

De bestreden beslissing hanteert het door de Raad van State vooropgestelde criterium niet. De beslissing hanteert de begrippen ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen’ niet. Deze woorden of begrippen komen niet voor in de bestreden beslissing.

De beslissing hanteert enkel de term ‘buitengewone omstandigheden’ zonder daar de inhoud aan te geven die de Raad van State vooropstelt. In die zin schendt de beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit artikel geeft een discretionaire beoordelingsbevoegdheid aan verwerende partij, maar laat geen loutere willekeur en algemene motivering toe.

Zo schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet en de invulling ervan door de Raad van State, door nergens de door verzoekster ingeroepen omstandigheden in hun geheel te overwegen.

Verzoekster heeft in de aanvraag uitdrukkelijk gesteld: ‘Het geheel van elementen moet bekeken worden...’. De beslissing laat dit na; de beslissing laat alleszins na om te oordelen of dit geheel van elementen het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster en haar kinderen om terug te keren naar Marokko.

Nergens wordt de samenhang tussen volgende gegevens aan enige beoordeling ondworpen: haar lang verblijf van 16 jaar, het gegeven dat zij twee jaar volledig legaal in België verbleef, de geboorte van twee kinderen in België, het schoolgaan en de schoolplicht van het oudste kind, het oprichten van een firma in België, het volgen van twee opleidingen informatica, de medische problematiek diabetes, enz...

Deze omstandigheden worden allen los van elkaar beoordeeld, maar nergens wordt beoordeeld hoe al deze omstandigheden samen het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren en zo buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Nergens wordt beoordeeld hoe kwantiteit kan omslaan in kwaliteit.

Dit betekent een schending van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Vierde onderdeel,

Eerste subonderdeel,

Verzoekster had opgeworpen dat de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechten verdrag en artikel 24 van het Handvest Grondrechten EU dienden overwogen te worden.

De beslissing laat dit na. Er is geen enkel motief dat deze specifieke opwerping beantwoordt. Vermelde artikels komen niet voor in de bestreden beslissing.

Tweede subonderdeel,

Verzoekster verwijst naar volgende rechtspraak van het EHRM, dat benadrukt dat in situaties waar kinderen bij betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind, als volgt:

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78). [...] De bestreden beslissing neemt de belangen van de kinderen niet als eerste overweging, zoals artikel 3 Kinderrechtenverdrag vereist. Het belang van de kinderen komt niet als eerste overweging in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing motiveert enkel, en dan nog niet afdoende, met betrekking tot de mogelijkheid op terugkeer naar Marokko en het schoolgaan van het oudste kind.

Het motief dat een verplichte tijdelijke terugkeer van de kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat 'het loutere feit dat men in België geboren is, niet voldoende is om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden', is onzorgvuldig en minstens niet afdoende. Verzoekster heeft nooit opgeworpen dat het feit op zich in België te zijn geboren een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wel dat zij nadat zij in België zijn geboren, opgegroeid zijn in de Belgische nonnen en waarden. Vermeld motief beantwoordt dit gegeven niet.

Verzoekster had in de aanvraag als buitengewone omstandigheid gewezen op de schoolplichtigheid van het oudste kind, geboren in 2014 en dat naar school gaat in het College Sainte-Marie te Moeskroen, en het gegeven dat de onderbreking van het schooljaar voor een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dit diende beoordeeld te worden rekening houdend met inzonderheid artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Bij de aanvraag was een attest van de school gevoegd.

Het motief dat het feit dat het oudste kind hier naar school gaat niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid omdat hij niet aantoont dat hij de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, is onzorgvuldig en niet afdoende. Het gegeven dat hij eventueel in het land van herkomst scholing kan volgen, quod non in casu (zie verder), is op zich geen argument om het gegeven dat hij reeds scholing volgt in België niet als een buitengewone omstandigheid te aanzien. Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag impliceert de erkenning van het recht op onderwijs teneinde gelijke kansen te verwezenlijken en een primair onderwijs dat gratis is. Die laatste aspecten zijn niet beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster was in de aanvraag zeer grondig ingegaan op deze kwestie onder punt 3.4. van de aanvraag (zie feitelijk gedeelte), met uitvoerige verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en met volgend uitgangspunt:

De kinderen zijn nooit in Marokko geweest, zij spreken noch schrijven Arabisch. België is voor hen hun geboorteland en dus ook hun thuisland. Het is geen argument dat de moedertaal Arabisch is, daar de kinderen geen enkele schoolse opleiding hebben gekregen in die taal, en er enkel een louter elementaire notie van hebben, die niet toelaat om in die taal op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding in Marokko te ontvangen.

In dat kader verwijst verzoekster uitdrukkelijk naar nota van het kruispunt migratie van 23 mei 2017 en het arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017 van de RvV:

...

Het arrest RvV nr. 181 193 van 24 januari 2017 stelt op pagina 12:

...

De bestreden beslissing geeft geen motivering met betrekking tot het element 'op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding in Marokko ontvangen' en op de inhoud van de aangehaalde rechtspraak, waarover verzoekster had gesteld in de aanvraag: 'De situatie van de kinderen van verzoekster is volkomen gelijkwaardig aan de situatie beoordeeld door vermeld arrest RvV.'

De beslissing schendt door niet te motiveren in antwoord op vermelde elementen de motiveringsverplichting; minstens is de beslissing onzorgvuldig.

De beslissing motiveert niet, minstens niet afdoende voor wat betreft het niet weerhouden van de situatie van de kinderen als buitengewone omstandigheden die maken dat terugkeer naar Marokko

uitvoerbaar, haalbaar en proportioneel is. Er is geen enkele overweging in verband met de reële uitvoerbaarheid en haalbaarheid van de weigering.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en de feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Er wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Verder motiveert de gemachtigde van de minister waarom volgens hem de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

Deze voorziene motivering is pertinent. In zoverre verzoekster aangeeft van mening te zijn dat bepaalde aspecten ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing zijn betrokken, wordt dit mee besproken bij het verdere onderzoek van het middel.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het door verzoekster eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in België te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.2.4. De gemachtigde van de minister heeft in de voorliggende zaak geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.5. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij haar aanvraag onder meer had gesteund op de instructie van 26 maart 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 26 maart 2009), die volgens haar nog steeds geldt. Zij betoogt dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom geen toepassing wordt gemaakt van deze instructie en de hierin opgenomen criteria.

In haar verblijfsaanvraag stelde verzoekster inderdaad dat zij deze aanvraag eveneens steunde op de omzendbrief van 26 maart 2009. Zij stelde hieromtrent als volgt: *“In deze omzendbrief worden prangende humanitaire redenen aanvaard als grond voor regularisatie en bijgevolg als buitengewone omstandigheden.”* Voor het overige ging zij niet verder in op deze omzendbrief.

De vraag rijst allereerst naar het belang dat verzoekster heeft bij haar kritiek, waar zij noch in haar aanvraag noch in haar uiteenzetting van het middel aannemelijk maakt dat haar situatie overeenkomt met een van de situaties zoals deze werden beschreven in de omzendbrief van 26 maart 2009. In deze omstandigheden blijkt in geen geval dat verzoeksters kritiek aanleiding kan geven tot een andere uitkomst van de procedure en haar tot voordeel kan strekken.

De kritiek van verzoekster komt bovendien hierop neer dat zij de criteria van de instructie van 26 maart 2009 wil zien toegepast in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij gaat er vanuit dat indien aan (een van) de criteria zoals gesteld in deze instructie voor het gegrond verklaren van de aanvraag is voldaan, op automatische wijze ook buitengewone omstandigheden zijn te aanvaarden.

Verzoekster ziet de instructie van 26 maart 2009 blijkbaar als een omzendbrief met verordenend karakter, waarvan verweerder niet zou kunnen afwijken. Een dergelijke omzendbrief heeft geen plaats in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647), en verzoekster kan er zich niet op beroepen in de mate dat zij de erin opgenomen criteria dwingend wenst te zien toegepast, zoals in casu.

Daarenboven ziet verzoekster het voldaan zijn aan de erin opgenomen criteria als een middel om voorbij te gaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, meer bepaald het feit dat buitengewone

omstandigheden moeten worden aangetoond. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin door de betrokken staatssecretaris criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie heeft de criteria van de instructie van 26 maart 2009 overgenomen. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769, omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar verzoekster de criteria van de instructie van 26 maart 2009 dus wenst te zien toegepast in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vraagt zij van verweerder niet meer of niet minder dan dat hij, flagrant in strijd met het arrest van de Raad van State en met de bedoeling van de wetgever, zou voorbijgaan aan de voorwaarde van het aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden, opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend, hetgeen uiteraard, precies gelet op de redenen van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, niet geoorloofd is. Verweerder dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op de instructies waarvan sprake.

Verzoekster houdt dan ook volkomen ten onrechte voor dat het verweerder toekwam om bij het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald het ontvankelijkheidsonderzoek, de criteria van de instructie van 26 maart 2009 in rekening te brengen en dat hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend door dit niet te doen. Net door de criteria wel toe te passen bij het ontvankelijkheidsonderzoek, zou verweerder deze wetsbepaling hebben miskend.

Waar, samengevat, verzoekster er zich dus over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 26 maart 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Uit de bedoelde instructie kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In deze omstandigheden maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing, die enkel handelt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, enige motivering zich opdrong in het licht van (de criteria van) de instructie van 26 maart 2009. Verweerder heeft bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel. Verzoekster geeft niet aan dat enige door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet is beantwoord. Andermaal blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek. Er valt immers niet in te zien hoe deze haar tot voordeel kan strekken.

2.2.6. In een tweede onderdeel van het middel beroept verzoekster zich op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Zij stelt dat zij zich in haar aanvraag op een prangende humanitaire situatie en op deze bepaling beriep, en hieromtrent niet is gemotiveerd.

De betrokken bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel

(K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door instellingen van de Europese Unie of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn verplicht lidstaten dus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen “kunnen” beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving is vereist, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Het onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn waarop verzoekster zich beroept, is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid.

In het licht van deze elementen blijft verzoekster derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

Er kan ook niet worden aangenomen dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn tot gevolg heeft dat de invulling van het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’ opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd. Verzoekster kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk dat als wordt beslist tot het toekennen van een verblijfsvergunning in schrijnende gevallen of om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de soevereine en discretionaire bevoegdheid van de lidstaten – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort.

De Raad wijst er andermaal op dat verweerder bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht heeft dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel. Verzoekster toont niet aan dat enige concrete, door haar in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet is beantwoord of in rekening gebracht. In het kader van haar bespreking van de ingeroepen buitengewone omstandigheden onder punt 2.b van de aanvraag verwees zij ook nergens specifiek naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Een gebrek in de motivering of de zorgvuldigheid blijkt in de voorliggende situatie niet, net zomin als een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. In een derde onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat het begrip '*buitengewone omstandigheden*', overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat er sprake is van omstandigheden die maken dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hij benadrukt dat hiervoor geen overmacht moet worden aangetoond.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan of verzoekster omstandigheden naar voor heeft gebracht die maken dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, dit is via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster in dit verband ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze volgens verweerder niet aantonen dat de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure. Verzoekster toont niet aan dat op een welbepaald door haar als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet op een pertinente en draagkrachtige wijze is geantwoord.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, betekent het enkele gegeven dat de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet uitdrukkelijk wordt vermeld in de motivering van de bestreden beslissing verder nog niet dat verweerder niet heeft gehandeld in overeenstemming met deze rechtspraak. Op geen enkele wijze toont verzoekster concreet aan dat zulks het geval zou zijn of dat verweerder in werkelijkheid van haar het bewijs van overmacht zou vereisen. Zij toont niet concreet aan dat verweerder, bij de beoordeling van de elementen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag werden ingeroepen, aan het begrip '*buitengewone omstandigheden*' een incorrecte of onwettige invulling heeft gegeven.

Met haar uiteenzetting, of nog met het louter herhalen van de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen zonder in te gaan op de voorziene motivering hieromtrent, toont verzoekster nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling van deze elementen kennelijk onredelijk of willekeurig heeft gehandeld of zijn ruime beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

Daarnaast stelt verzoekster nog dat niet blijkt dat de door haar ingeroepen omstandigheden in hun geheel zijn overwogen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoekster brengt ook geen concrete rechtspraak van de Raad van State naar voor waaruit iets anders zou kunnen blijken. Zij toont met haar uiteenzetting andermaal nog geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek of schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

2.2.8. In een vierde onderdeel van het middel is verzoekster van mening dat op grond van de belangen van haar kinderen ten onrechte geen buitengewone omstandigheden zijn aanvaard.

2.2.9. Vooraleer concreet in te gaan op verzoeksters kritiek, merkt de Raad het volgende op.

Verzoeksters verblijfsaanvraag dateert van 26 maart 2019. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag was verzoeksters oudste kind net vijf jaar geworden en haar jongste kind was net geen twee jaar. Om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, stelde verzoekster in haar aanvraag dat zij al ruim 15 jaar weg is uit Marokko en in België verblijft. Het verblijf in België was volgens haar gedurende 4 jaar legaal, tot augustus 2013. Zij wees erop dat haar kinderen in België zijn geboren en dus enkel België hebben gekend. Verder wees verzoekster erop dat haar oudste kind naar school gaat in België en het volgende schooljaar de lagere school zou aanvatten. Het jongste kind zou '*weldra*' naar de crèche gaan. Zij merkte op dat de beide kinderen in het Frans zijn opgevoed. Zij wees erop dat als zij de aanvraag vanuit haar herkomstland moet doen haar oudste kind enkele maanden niet naar school zou kunnen gaan. Verder stelde zij in Marokko geen opvang te hebben. Ook stelde zij voor lange tijd te worden gescheiden van haar echtgenoot in België. Zij voerde aan dat het gezinsleven ernstig en voor lange tijd zou worden verstoord, hetgeen volgens haar strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Verder wees verzoekster nog op een integratie van het gezin. Concreet stelde zij in dit verband dat zij in de periode van 1 oktober 2011 tot 31 mei 2013 had gewerkt in België, dat zij in november 2011 met haar echtgenoot een firma had opgericht met activiteit in de jaren 2012-2015, dat zij twee opleidingen

informatica heeft gevolgd, dat zij een werkaanbod heeft en dat zij hier belastingen heeft betaald. Ten slotte wees zij erop dat zij diabetes heeft en hiervoor wordt verzorgd in België.

Op lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze verschillende ingeroepen elementen in rekening heeft gebracht en heeft gemotiveerd waarom hij op basis hiervan geen buitengewone omstandigheden aanvaardt.

Specifiek wat de elementen betreft die rechtstreeks betrekking hebben op de minderjarige kinderen, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont waarom het feit dat haar kinderen in België zijn geboren een eventuele terugreis naar Marokko voor het indienen van de aanvraag precies bemoeilijkt. Dit loutere feit is voor hem onvoldoende om buitengewone omstandigheden aan te tonen. In zoverre verzoekster aangaf dat haar kinderen zijn opgevoed in het Frans en zij de taal van het land van herkomst niet zouden spreken, oordeelt verweerder dat dit laatste gegeven ongeloofwaardig is. Hij aanvaardt dat de kinderen in de huiselijke sfeer Arabisch spreken en in deze taal worden opgevoerd, dit omdat het de moedertaal is van verzoekster. Dit sluit voor verweerder niet uit dat zij daarnaast ook de Franse taal leren. De scholing van het oudste kind wordt verder niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Verweerder stelt dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Verweerder wijst er nog op dat de scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Verder aanvaardt verweerder niet zonder meer dat verzoekster reeds sinds 2004, en dit onafgebroken, in België verblijft. Hij merkt op dat dit een bewering is die niet wordt ondersteund door de voorgelegde stukken, met name de geboorteaktes van haar kinderen uit 2014 en 2017 en het bewijs van het school lopen van het oudste kind in het schooljaar 2018/2019. Op basis van deze bewering en het tijdelijke verblijf tussen 23 augustus 2011 en 24 augustus 2013 worden geen buitengewone omstandigheden aanvaard. Verweerder benadrukt dat verzoekster wist dat haar het verblijf enkel was toegestaan op basis van haar tewerkstelling en hieraan een einde zou worden gesteld wanneer niet was voldaan aan de voorwaarden voor een verlenging en dat verzoekster zowel op 15 november 2013 als op 23 november 2017 reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en het haar toekwam om hier vrijwillig gevolg aan te geven. Hij aanvaardt ook niet dat verzoekster geen onderkomen of banden meer zou hebben in en met haar land van herkomst. Hij stelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Nog benadrukt verweerder dat het hele gezin dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Er is volgens hem geen sprake van een verbreking van de gezinsbanden. Verweerder merkt op dat de echtgenoot van verzoekster evenmin verblijfsge-rechtigd is en hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze situatie is verweerder van mening dat artikel 8 van het EVRM zich niet verzet tegen het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder motiveert nog dat de in de aanvraag ingeroepen elementen van integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Hij wijst er ook op dat indien verzoekster hier als zelfstandige of in dienstverband werkzaam wil zijn, zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg moet vragen. Ten slotte stelt verweerder dat verzoekster geen recent medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar medische problemen nog steeds actueel zijn. Een onmogelijkheid om te reizen is voor hem niet aangetoond.

2.2.10. Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag heeft gewezen op de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest en geen beoordeling of motivering omtrent deze bepalingen blijkt.

In de aanvraag heeft verzoekster onder punt "2. *Ontvankelijkheid*" in een punt b de buitengewone omstandigheden toegelicht die volgens haar maken dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hierbij wees zij nergens specifiek op de voormelde bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag of het Handvest en voerde zij niet aan dat deze bepalingen dreigen te worden miskend bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Zij heeft een miskenning van deze bepalingen enkel aangevoerd onder punt "3. *Ten gronde: Lange regularisatieprocedure en prangende humanitaire situatie*" en dus voor zover zij en haar kinderen in de gegrondheidsfase de verblijfsmachtiging niet zou worden toegestaan. Zij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder bij zijn beoordeling van de

ontvankelijkheid van de aanvraag en de ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet reeds motiveerde omtrent deze bepalingen of een toetsing doorvoerde in het licht van deze bepalingen. Het is aan verzoekster om in haar aanvraag op duidelijke wijze de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden te omschrijven.

Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over de concrete aangevoerde elementen die betrekking hebben op haar kinderen en die volgens haar maken dat de aanvraag niet vanuit het buitenland kan worden ingediend. Met voormeld betoog toont zij niet aan dat de hieromtrent gemaakte beoordeling is aangetast door enige onwettigheid, onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid.

2.2.11. Verzoekster verwijst verder naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 8 van het EVRM waarin wordt gesteld dat in situaties waarin kinderen zijn betrokken de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen de belangen van de kinderen. Zij is van mening dat de bestreden beslissing de belangen van haar kinderen niet als eerste overweging heeft genomen.

Deze kritiek van verzoekster wordt mede beoordeeld in het licht van de door haar ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’*, noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoekster en haar kinderen deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In de

bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster een verblijfsvergunning had van 23 augustus 2011 tot 24 augustus 2013. Sindsdien is zij evenwel in illegaal verblijf en negeerde zij reeds twee aan haar afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verzoekster sinds 24 augustus 2013 nog een rechtmatige verwachting kon hebben in dit land haar privé- en gezinsleven verder uit te mogen bouwen.

In een situatie van eerste toelating is er geen inmenging in het privé- en/of gezins- of familielevens, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- of familielevens of het privélevens daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag stelde verzoekster, specifiek wat artikel 8 van het EVRM betreft, dat dit verdragsartikel dreigde te worden miskend omdat de verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen een ernstige en langdurige verstoring van het gezinsleven zou inhouden. Zij stelde voor lange tijd te worden gescheiden van haar echtgenoot.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeksters echtgenoot eveneens illegaal op het grondgebied verblijft en het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij is van mening dat de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland dus geldt voor alle gezinsleden. In deze omstandigheden is er volgens verweerder geen sprake van een verbreking van de gezinsbanden, zodat verzoekster voorhoudt. Op geen enkele wijze betwist verzoekster deze beoordeling. Zij maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot niet samen met haar kan terugkeren naar haar land van herkomst om van daaruit een aanvraag in te dienen. Een noodzakelijke scheiding van de gezinsleden of verbreking van de gezinsbanden is in deze situatie inderdaad niet aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat het gezinsleven niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden beleefd in haar land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat de belangen van haar kinderen niet als eerste overweging worden genomen. Zoals zij zelf aangeeft, betekent dit niet dat het belang van het kind op zich beslissend is, wel dat hieraan een zeker gewicht moet worden toegekend en de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de genomen maatregel moeten worden nagegaan in het licht van de situatie van de betrokken kinderen.

In haar verblijfsaanvraag had verzoekster de mogelijkheid om te duiden op welke wijze volgens haar een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure de belangen van haar kinderen zou kunnen schaden. In de bestreden beslissing is verweerder ingegaan op de verschillende door verzoekster in dit verband naar voor gebracht elementen. Verweerder stelt dat verzoekster niet aantoont waarom het gegeven dat haar kinderen in België zijn geboren een eventuele terugreis naar Marokko voor het indienen van de aanvraag dan bemoeilijkt. Dit loutere feit is voor hem onvoldoende om buitengewone omstandigheden aan te tonen. In zoverre verzoekster aangaf dat haar kinderen zijn opgevoed in het Frans en zij de taal van het land van herkomst niet zouden spreken, oordeelt verweerder dat dit laatste gegeven ongeloofwaardig is. Hij aanvaardt dat de kinderen in de huiselijke sfeer Arabisch spreken en in deze taal worden opgevoed, dit omdat het de moedertaal is van verzoekster. Dit sluit voor verweerder niet uit dat zij daarnaast ook de Franse taal leren. De scholing van het oudste kind wordt verder niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Hij stelt dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Verweerder wijst er nog op dat de scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Verweerder aanvaardt ook niet dat verzoekster geen onderkomen of banden meer zou hebben in/met haar land van herkomst. Hij stelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Nog benadrukt verweerder dat het hele gezin, en dus ook de echtgenoot/vader, dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Er is volgens hem geen sprake van een verbreking van de gezinsbanden.

Volgens verzoekster is er geen of onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de kinderen zijn opgegroeid met de Belgische normen en waarden. Echter maakte verzoekster er zelf in haar aanvraag nergens melding van dat haar kinderen niet tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag, mee kunnen terugkeren naar Marokko, omwille van het gegeven dat zij zijn opgegroeid met de Belgische normen en waarden. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat dit gegeven ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Nergens toont verzoekster ook concreet aan dat de geldende normen en waarden in België dan zodanig verschillen van deze in het land van herkomst dat de belangen van haar kinderen hierdoor tijdens een tijdelijk verblijf in het land van herkomst zouden kunnen worden geschaad.

Verzoekster stelt nog in haar aanvraag te hebben gewezen op de schoolplicht van haar oudste kind, geboren in 2014, en het gegeven dat het schooljaar van dit kind niet mocht worden onderbroken. Andermaal blijkt evenwel niet dat verzoekster in haar uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden heeft gewezen op deze elementen. Op het ogenblik van de aanvraag was dit kind ook nog niet leerplichtig. Het ging nog naar de kleuterschool. Nergens zette verzoekster in haar aanvraag uiteen waarom dit onderwijs dan niet mocht worden onderbroken. Zij stelde wel nog dat het kind het volgende schooljaar naar de lagere school zou gaan, maar zij verduidelikte niet waarom zij – rekening houdende met het gegeven dat de lagere scholing van haar oudste kind op dat ogenblik pas over een half jaar een aanvang zou nemen – dan was verhinderd om enkele maanden in het land van herkomst te verblijven voor het indienen van de aanvraag. In zoverre zij wel nog stelde dat haar oudste kind bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag gedurende enkele maanden niet naar school zou kunnen gaan, heeft verweerder – zoals aangegeven – geoordeeld dat nergens uit blijkt dat

het oudste kind dan in tussentijd geen gepaste scholing kan genieten in Marokko. Er blijkt voor verweerder dus geenszins dat het kind, indien de aanvraag vanuit het buitenland moet worden ingediend, enkele maanden niet naar school zou kunnen gaan. Verweerder is daarenboven ook van mening dat het kind van thuis uit is opgevoed in het Arabisch. De Raad ziet niet in waarom dit geen pertinent en draagkrachtig antwoord zou zijn op het door verzoekster aangevoerde in de aanvraag.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar haar bespreking onder punt 3.4 van de aanvraag, merkt de Raad andermaal op dat dit een onderdeel is van haar uiteenzetting in de aanvraag waarom er volgens haar grond is om de verblijfsmachtiging toe te staan, niet van haar uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden. De elementen die volgens verzoekster in haar aanvraag maken dat de verblijfsmachtiging ten gronde moet worden toegestaan, betekenen niet per definitie dat een tijdelijke terugkeer voor het indienen van de aanvraag niet mogelijk is of de belangen van haar kinderen miskent. Het is aan verzoekster om telkens duidelijk te zijn in de elementen die zij aanvoert enerzijds om de ontvankelijkheid van haar aanvraag en anderzijds om de gegrondheid van haar aanvraag te staven. Verzoekster kan niet dienstig aanvoeren dat ten onrechte niet is gemotiveerd over of rekening gehouden met elementen die zij enkel aanvoerde bij de bespreking van de gegrondheid van haar aanvraag. Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder er bij zijn beoordeling wel degelijk ook rekening mee heeft gehouden dat de kinderen volgens verzoekster het Arabisch niet zouden kunnen lezen en/of schrijven. Verweerder acht dit niet geloofwaardig. Hij is van mening dat, nu het Arabisch de moedertaal is van verzoekster, mag worden aangenomen dat de kinderen in de huiselijke sfeer zijn opgevoed in het Arabisch. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Rekening houdende met het gegeven dat de kinderen nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan staan, toont verzoekster in deze situatie niet aan dat hun kennis van het Arabisch niet voldoende is voor een scholing in het land van herkomst of op dit punt sprake is van enige concrete belemmering.

Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten naar voor die het motief onderuit kunnen halen dat haar oudste kind eveneens een voor hem gepaste scholing kan genieten in haar land van herkomst. Zij wijst op het belang van verplicht en gratis primair onderwijs om gelijke kansen te verwezenlijken, zoals dit is opgenomen in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, maar noch in haar aanvraag noch in haar middel toont zij aan dat dit dan niet zou zijn gegarandeerd in haar land van herkomst. Zoals reeds werd aangegeven, blijft het motief in de bestreden beslissing ook overeind dat kan worden aangenomen dat de kinderen van thuis uit zijn opgevoed in het Arabisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij een voldoende kennis hebben van deze taal om, zeker nu zij nog maar aan het begin staan van hun schoolloopbaan, een scholing te kunnen volgen in hun land van herkomst. Bijgevolg blijkt nergens dat het recht op onderwijs of de scholing van de kinderen in het gedrang is. Het gegeven dat verzoekster intussen, in plaats van voor de aanvang van de lagere scholing van haar oudste kind in haar herkomst de verblijfsaanvraag in te dienen, in illegaal verblijf de lagere scholing van dit kind in België heeft laten aanvatten, betekent nog niet dat verweerder niet langer in redelijkheid kon oordelen dat de scholing van het oudste kind nog geen buitengewone omstandigheid vormt of dat hij door aldus te oordelen het hoger belang van dit kind zou hebben miskend. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren de kinderen nog steeds maar 2 en 5 jaar oud en, zoals verweerder stelt, uit niets blijkt dat het oudste kind tijdens het verblijf in het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag niet evenzeer een gepaste scholing kan genieten. Op geen enkele wijze toont verzoekster concreet aan dat de belangen van haar oudste kind als gevolg van de bestreden beslissing zouden worden geschaad of dat diens schoolloopbaan hierdoor negatief zou worden beïnvloed.

Verzoekster acht de motivering omtrent de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet afdoende, maar maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering op enig punt dan niet kon volstaan. Er wordt op pertinente en draagkrachtige wijze geantwoord op de in de aanvraag ingeroepen elementen om de ontvankelijkheid van de aanvraag aan te tonen.

Verweerder heeft rekening gehouden met de door verzoekster in haar aanvraag opgeworpen elementen die volgens haar maakten dat het voor de kinderen niet mogelijk, haalbaar of redelijk is om tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, met verzoekster te verblijven in het land van herkomst. Hij aanvaardt evenwel niet dat hieruit voor de kinderen enige concrete belemmering blijkt voor een tijdelijk verblijf in Marokko of dat zulks hun belangen zou schaden. Verzoekster stelt onterecht dat geen enkele overweging is opgenomen in verband met de uitvoerbaarheid en haalbaarheid voor de kinderen om samen met haar de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Verweerder houdt er hierbij rekening mee dat de kinderen thuis zijn opgevoed in het Arabisch en niet blijkt dat een gepaste scholing voor het oudste kind niet evenzeer mogelijk is in het land van herkomst. Hij wijst er ook op dat in geen geval blijkt dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Ook aanvaardt hij dat

verzoekster en de kinderen in het land van herkomst nog familieleden en vrienden hebben die hen eventueel (tijdelijk) kunnen bijstaan. Verzoekster toont niet concreet aan dat verweerder in verband met de ingeroepen belangen van de kinderen geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van haar kinderen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Een miskennis van het hoger belang van de kinderen wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

2.2.12. Zoals werd vastgesteld, worden in de bestreden beslissing de determinerende motieven in rechte en in feite weergegeven die tot deze beslissing hebben geleid. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.13. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven zoals opgenomen in haar aanvraag om de buitengewone omstandigheden aan te tonen ten onrechte geen rekening is gehouden. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskennis van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.14. Het proportionaliteitsbeginsel hangt nauw samen met het redelijkheidsbeginsel en zit verder ook reeds vervat in artikel 8 van het EVRM. Een verwijzing naar de voorgaande bespreking, waarin reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder de belangen van verzoekster en haar kinderen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft afgewogen tegen het algemene belang, kan dan ook volstaan om vast te stellen dat een schending van het proportionaliteitsbeginsel evenmin blijkt.

2.2.15. Verzoekster betoogt nog dat de bestreden beslissing de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag schendt. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, merkt de Raad het volgende op. Bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verweerder, wat de belangen van verzoeksters kinderen betreft, een zorgvuldige, evenwichtige en redelijke afweging heeft gemaakt en niet blijkt dat de bestreden beslissing het hoger belang van de betrokken kinderen miskent. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat het recht op onderwijs zoals vervat in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag als gevolg van de bestreden beslissing in het gedrang komt. Een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dan ook niet. Er wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent. Artikel 24 van het Kinderrechtenverdrag betreft verder het recht op gezondheid en gezondheidszorg. Nergens blijkt evenwel dat verzoeksters kinderen gezondheidsproblemen kennen of hun recht op gezondheid of gezond-

heidszorg door het nemen van de bestreden beslissing in het gedrang zou komen. Elke concrete toelichting in dit verband ontbreekt ook. Een miskennis van dit artikel kan dan ook geenszins worden aangenomen.

2.2.16. In zoverre verzoekster zich nog beroept op het “haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikels 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag” beroept zij zich in wezen opnieuw op een schending van deze verdragsbepalingen. Hierop werd reeds ingegaan.

2.2.17. Er blijkt ten slotte niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. In de voorliggende zaak blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van het Unierecht.

2.2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS